

בשולי

ידיעות אחרונות

בן-לאדן שוב מת

במהלך סוף השבוע הכפול של ראש השנה מת שוב אוסאמה בן-לאדן. בערך פעמיים בשנה, באורח עונתי, מאז הפך עצמו האיש לאויב מס' פר אחת של המערב, מתרגשים התקשורת הבינלאומית וקהל צרכניה מצרור של ידיעות אודות גסיסתו לכירתו מותו של האיש. הוא כבר עבר מן העולם בצורות שונות ומשונות, מכונת הדיאלוזה שלו פסקה לפעול, המערה הנותנת לו מסתור בהרי אפגניסטן או פקיסטן קרסה תחת פצצות אמריקאיות, מים מזוהמים במדבר הבינאו עליו מחלה קטלנית, ועוד. רבים כלי-כך בעור לם צמאים למותו של האיש.

המקור למידע הוא לעיתים מקורב עלום, או מודיעיני אינטרסנטי. עיתוני נסיכויות המפרץ עושים הון בהפצתו, רשתות השידור הטלוויזיוניות, החייבות להיות 24 שעות ביממה באוויר, מגביהות את הווליום של הידיעה, והרבר היחיד שבאמת גווע בסופו של דבר הוא הסיפור עצמו. לעומת זאת, בן-לאדן ככל הנראה חי, וממשיך למות מדי פעם.

בפעם הזאת מדובר בעיתון צרפתי, המביא ציטוט מדר'ח מודיעיני כאילו הלך בן-לאדן לעולמו, ותגובתו הוועמת של הנשיא שיראק, כי יש לחקור כיצד הורלף המסמך, הגבירה עוד יו"ת לכאורה את אמינותו. זמן קצר אחר-כך הגיעו ההכחשות, אך הסיפור, כרגיל, כבר סוכב עולם. מעבר לגיחוך המסוים המלווה את טקסי הקבורה האלה, ראוי להתעכב לרגע אצל המחשבה עד כמה מדובר בעצם במוות חסר משמעות. בן-לאדן האיש, בשר ודם, מהווה כיום סכנה קטנה מאוד לשלום תו של העולם. היותו נרדף, ככל הנראה, זיהר בכל דבר, משיחת טלפון נייד ועד מעבר מנקודת מחבוא אחת לשנייה, הופך אותו למפעיל מוגבל ביותר של טרור. אך פגיעתו של המיתוס בן-לאדן רעה מאוד. הדמות המזוקנת והעוטה כיסוי ראש מסורתית הייתה לסמל רכיכו בעולם המוסלמי, סמל של העזה והתרסה כנגד המערב ותרבותו.

בן-לאדן הוא גיבור דמים נערץ על רבים, וב"עיקר צעירים. מי שקרא תיגר על אמריקה הרעה שעה והכופרת ויכול לה. דיוקנו נמכר בשווקים מקאבול ועד מזרח ירושלים. דורות של ילדים ונערים צומחים לאורו. מבין השורות האלו ייצאו הטוריסטים שיחפשו עוד מדגלים באר"ב, באירופה ובישראל, למוטט אותם על ראשי חפים מפשע, בשמה של שנה דתית מעוותת. חי או מת, האיש תרם את מנת הרעל שלו לעורקי ההיסטוריה האנושית, והשאר סיפורים.

לכן, סוכני ביון מסוקסי אגרופים וחמושים בשפמים מזויפים, טייסות של "המקנים" או טילי "טומהוק" החוצים בשריקה מדבריות בדרך למ"טרה פוטנציאלית – מבזבזים זמנם וכוחם לריק. ג'ורג' בוש, מנהיגו לכאורה של העולם החופשי, חייב להפנים את המחשבה כי הוא רודף אחר הי"תושים – בעוד שעליו לייבש את הביצה. אין דרך קלה להביא השכלה, פיתוח כלכלי ודמוקרטיה למדינות הנחשלות בעולם המוסלמי תוך כיבוד תרבותם ואי פגיעה בגאווותם, אך חר"בה למצוא את הדרך, ולהתחיל ללכת בה. לכי"דתו – או הוצאתו להורג – של בן-לאדן, ככל שתהיה מוצדקת מהבחינה המוסרית, אין בה כל תועלת כמצב שבו העולם הוא קורבן טרור.

אולי בכל זאת

הנשיא אסד בראיון ל"דר שפיגל" הגרמני מרבר על הצורך בשלום במזרח התיכון, ושר החוץ שלו אמר אתמול בראיון לעיתון ערבי-ל"נדוני, כי בעקבות מלחמת לבנון השנייה נוצ"רה הזדמנות להחייאת תהליך השלום עם יש"ראל. אז אמרו.

מצד שני, ראוי שבלשכת אהוד אולמרט ביי"רושלים יבחנו את מאזני כהונותיהם של רא"שי ממשלות ישראל בדור האחרון. הם לא ני"צחו מלחמות, אין אחד מהם הוכרז כמי ששב משרה הקרב ודמות גיבור לו. לעומת זאת, אלה אשר הביאו שלום, מנחם בגין ויצחק רבין, שמם יהיה כתוב לתמיד בין מנהיגי הגדולים של העם. שווה לנסות. עם תמיכה של 7% – כסקר האחרון של עיתון זה – מה יש להפסיד?

שלמה פיירבלט

© כל הזכויות שמורות לידיעות אחרונות בע"מ אין להעתיק, להפיץ, לשכפל, לצלם, לתרגם, לאחסן במאגרי מידע, לשדר בדרך לשהי (בכתב, בדפוס או במדיה אחרת) – וכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – חלק כלשהו של העיתון (לבות טקסט, אירוס, צילומים, תמונות, מפות, גרפיקה) הן בגרסה טקסטואלית והן בדפוס מעוצבים. לרבות באמצעות הקלטה והקלדה, ללא אישור מפורש בכתב מהמוציא לאור, ידיעות אחרונות בע"מ

דעות אחרונות

אריאל רובינשטיין 6 שנים לאינתיפאדה השנייה

מבחן המוזיאון

ברי"ם" מקשטים את רחובותיה של כל עיר ואם ביי"שראל. והפלטונים, הם לא יתקשו לבנות את מוזיאון האינתיפאדה בעזה למרות תבוסתם הצבאית. צריך להודות שיהיו שם סיפורי גבורה והקרבה מרשימים. יונצחו שם הרבה ילדים, חלקם בדרך לקנות מס"טיק במכולת וחלקם בנסותם לטמון מלכודת לחיי"לי צה"ל. גם שם אפשר יהיה לזחול במחילות מת"חת לגדרות. סרטי וידאו יתעדו מעללי עצירים שה"צליחו להערים על השב"כ. אני מקווה, ובכלל לא בטוח, שבמוזיאון ההוא לא יהללו את פיגועי הה"תאברות.

זה יהיה מוזיאון שנכרינו יבקר בו, ואולי יש"א לו איך זה שסכותיהם בקיץ 2006 (זאת אומרת אני חנו) לא פצו פה בעת שישראל כתשה את עזה, הפ"ציה את חוות השנאים כדי ללמד את העזתים איך זה לחיות בלי חשמל, מיררה את חיייהם של מיליונים והפגינה ולזול בחיי האדם האחר. התקומה ורוב מלחמות ישראל ודאי ראויות לה"רבה מוזיאונים. אבל המערכה הנוכחית שלנו נגד הפלסטינים היא מערכה של כובש בנכבש, של חזק בחלש, של עשיר ברש, ששום מוזיאון לא יוכל לה"תהדר בה. מבחן המוזיאון רומז למסקנה אכזרית וכ"אבת – זו מערכה לא צודקת. ■

ריבת תודעתם של הפלסטינים. אם הקידמה המד"עית עדיין לא תאפשר להציג על הקירות שלל תו"דעות, נסתפק בתמונות: בתי חולים המתקשים לת"פקו, מערכות כיוו שקרסו, תורים אינסופיים במ"סופים ובמחסומים, אנשים משועים לחבילת סיוע ואבא המכין ארוחת ערב של מעט חומוס ותה לאור"נרות.

אפילו למערכת המשפטית תיועד פינה, שתציג באומר ובצליל איך החוק היבש נוצל כדי להכשיר הפקעות, הריסות, מעצרים ושאר פלאי כיבוש. די לפנטזיות. ברור שאי אפשר אפילו לדמיין את המוזיאון לניצחון ישראל על האינתיפאדה. פשוט לא ניתן להקים מוזיאון שכזה. הרוסים לא הקימו מוזיאון להנצחת הפלישה הסובייטית לפראג. בא"רה"ב אין מוזיאון המפאר את מלחמת וייטנאם. בלור"נרון אין זכר לניצחון הצי הבריטי על ספינות המ"עפילים.

לעומת זאת, התמונה של האיש מול הטנק נמ"צאת במוזיאון בפראג וחקוקה על ליבם של מיליו"נים בכל רחבי העולם. בווייטנאם הפכו אזור קרבות של הווייטקונג לכמעט דיסנילנד, ואפשר להתפלש שם במחילות כמו שאנחנו וזחלים במחילות בר"כוכ"בא שבשפלת יהודה. רכבות אורחים נתקעים כל יום בצומת הסירה בהרצליה ושמות ה"טורוריסטים הע"צ

קשה להכריע בתוך מלחמות דמים מיהו הצד הצודק. כדי לבחון את צדקת הדרך צריך להתנתק מהיום-יום ולהתבונן בדברים מפרספקטיבה הי"טטורית. אז הנה תרגיל מחשבתי למוצאי ראש הש"נה תשס"ו ויום השנה השישי לפרוץ האינתיפאדה השנייה.

מקובל לחשוב שמלחמה צודקת ראויה למוזי"און. אז הבה נתאר לעצמנו שאנחנו נמצאים כבר 20 שנה לאחר הרברת האינתיפאדה ואנו נדרשים לה"שתתף בוועדה הממלכתית העוסקת בתכנון המוזי"און הלאומי להנצחת הניצחון ההיסטורי על אויבי"נו הפלסטינים. עולים על דעתי כמה רעיונות לא"ת המוזיאון:

באגף המרכזי יפגין צה"ל איך השתמש במטו"רים הכי מתקדמים, בטנקים הכי ממוזגים ובאמצ"ע הביון הכי היי"טקיים, כדי להשמיר נפחיות המ"שמשות לייצור רקטות, ליירט כל בעל חיים דור"ג"לי המתקרב לגדר ולפגוע בסירות דייגים קטנטנות המעבירות אמצעי לחימה.

"האגף הסגור" במוזיאון ימחיש את התחבולות שבאמצעותן שוכנעו פלסטינים להיות למשת"פים. המבקר הנועז יוכל להתנסות לכמה דקות במתקני הכליאה ששברו את רוחם של עצירים. תצוגה מיוחדת תוקדש להצלחה הישראלית בצ"צ

ישראלים 2006 || שאול גולן

סליחות. לקראת ראש השנה הסירו דלתות וחלונות בבית הכנסת של ישיבת ויז'ניץ בבני-ברק, הוסיפו יציעים, והקימו אוהל מיוחד לקליטת 10,000 ילדים, כדי לשחרר את ההורים לתפילה בלא הפרעה. בטקס הסליחות המרכזי, שנערך שבוע לפני ראש השנה, השתתפו כ-5,000 איש מכל רחבי הארץ. בהמשך השבוע הגיעו בעיקר הבני-ברקים, בין 2,000 ל-2,500 איש. הרב שמואל כהנא, 24, מאלעד, מזכיר התאחדות חסידי ויז'ניץ בבני-ברק: "אני מאחל לעם ישראל שנה טובה ומבורכת, שנת אושר, עושר ובריאות"